

Esprius

L'anècdota, l'explica Fuster, o potser Pla —Fuster— i hi entren ells dos i el senyor Espriu. Diu que eren a la riba de la mar tots tres, potser submergits en meditació; un, Espriu, segur: la profunditat del mar, la imponentia de les ones, l'eterna anada i vinguda d'aquestes, la llunyania inabastable de l'horitzó marí.

Silenci. Després de la llarga contemplació del mar, conduent a la meditació i embolcallada amb l'esmentat silenci, el senyor Espriu va i conclou:

Hi ha una mala llet infinita...

Esperem que el poeta Salvador Espriu tindrà més sort en el futur que no la que ha tingut fins ara. Atrapat entre l'Espar Ticó per un cap i el Francesc Vallverdú per un altre, l'home, ens l'han venut encaixonat entre el cementiri i l'arnada pell de brau.

Amb gran gust de banda seva, no caldria sinó; ¿qui és capaç d'haver fet fer res al senyor Espriu contra la seva voluntat? Però agafat per la seva condescendència de fons amb qui l'hagi admirat, el senyor Espriu, de gust i sense haver-ho decidit ben bé, ens ha estat servit amb una imatge mig de monument turístic-funerari, mig de lúcida orteguiana del 27.

Ramon Barnils

I la mala llet oceànica, ¿què? Perquè Salvador Espriu, a part, abans, durant i després de les seves disquisicions més o menys curioses sobre la mort i el seu municipal abocador, i la pell de brau i les seves arnes, ha estat un home de sarcasme, de fúria, de frenesi, d'esqueixament i de pessigolles francament superiors als objectius que hagin pogut assenyalar-li els experts en màrqueting, com Espar Ticó i Vallverdú: comunista i missaire, o viceversa.

Exemple. Diu el senyor Espriu, a «Knowles, el penjat, s'ho mira a cinc pams de la branca»:

«És llàstima, bonica, que no t'hagis gaudit avui d'aquesta meua força darrera, de l'alegre dansa del teu humil i segur servidor.»

El senyor Espriu diu, i que el senyor Espar Ticó l'hagi ben perdonat, que la gent que mor penjada pel coll, en el moment de la darrera estremitud, aquesta estremitud se'ls prolonga ben bé fins a la punta del penis; el qual penis, entrat en l'erecció darrera, compleix també per darrera vegada amb el seu deure d'ejaculació —pol·lució nocturna, per al senyor Espar Ticó, got d'aigua per al senyor Vallverdú—; i que és llàstima, bonica, que no t'hagis gaudit avui d'aquest seu servei darrer, ni dels alegres moviments que acompanyen l'acte del coit de les persones amb ganes de quedar bé, com Knowles, amb les persones educades i respectuoses amb l'altre sexe. Ho diu l'Espriu.

I tornem-hi, que no ha estat res. Diu Espriu:

«Després vindran els corbs, als quals agraden els ulls, sobretot: abans de perdre'ls, assenyat ballarí, mira, mira aquest teu món, l'estimada, petita, senzilla terra que tan bé domines des de l'altura d'una fràgil branca.»

Esperem, en bé del senyor Espriu i nostre, que en aquesta hora de temença obrirem uns altres ulls, més grans, davant de l'obra i de la persona de Salvador Espriu: hi surt més natural. Se'l veu més bé.

Förval, S.d.

Formatges
de tot Europa

DOFO

Quart de Poblet, València

Henta del Coboso

RESTAURANT

CUINA DE MERCAT

Mar. 22 - Tel. 332 30 38 - València-3